

Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς & Κονίτισης Σεβαστιανός

Μητροπολίτου Μεσογαίας & Λαυρεωτικῆς Νικολάου¹

20 ὀλόκληρα χρόνια ἀπὸ τὴν κοίμησή του. Περισσότερα ἀπὸ 90 ἀπὸ τὴ γέννησή του. Ἄπειρα καὶ αἰώνια τὰ χρόνια τῆς ζωῆς του. Μᾶς λείπει ἡ φωνὴ καὶ ἡ εἰκόνα του, τὸ πρότυπο καὶ ἡ ζωντάνια του, ὁ λόγος καὶ ἡ μαρτυρία του. Μᾶς παρηγορεῖ ἡ μνήμη του καὶ ὁ ἀπόηχος τῆς δράσεως καὶ τοῦ ἔργου του· οἱ συνεχεῖς ἐκπλήξεις τῆς αὐθεντικῆς παρουσίας του, ἡ ἀνάμνηση τῶν γεγονότων ποὺ καταδεικνύουν τὴ σοφία καὶ τὴ δύναμή του, ἡ ἀποτίμηση τῆς τεράστιας πνευματικῆς προσφορᾶς του. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν ξεχνιέται καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ξεθωριάσει ὁ χρόνος ἢ νὰ τὸν σκεπάσουν οἱ νέες ἐμπειρίες. Ὅσο λειώνει τὸ σῶμα του τόσο δυναμώνει ἡ θύμησή του.

Γεννήθηκε σὲ ἓνα πεδινὸ χωριὸ τῆς Καρδίτσας ἀπὸ γονεῖς δασκάλους. Γεύθηκε τὸ σχολεῖο ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Μεγάλωσε μὲ σεβασμὸ, ἀρχές, ἰδανικά, παιδεία, ἐθνικὴ συνειδηση, φιλοπατρία, πίστη, ὄχι ξερὲς καὶ ἀνούσιες ἀνθρωπιστικὲς ἀξίες ποὺ ἐπιπεδοποιοῦν τὴν ἱστορία, καταβροχθίζουν λαοὺς, ἰσοπεδώνουν πολιτισμοὺς καὶ νεκρώνουν τὴν ἱερότητα τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλο σχολεῖο τότε, ἄλλο σήμερα! Μὲ χάρισμα τὴ φυσικὴ ζωντάνια καὶ τὴν αὐθεντικότητα, τὴν ἀθωότητα καὶ ὠριμότητα, αὐθόρμητος καὶ ἀρχοντικός, ὀλοκλήρωσε τὶς ἐγκύκλιες σπουδῆς του καὶ βρέθηκε στὴν Ἀθήνα.

Γεμάτος ὄρεξη γιὰ σπουδὴ καὶ προσφορὰ, γνωρίζει ἱεραποστολικούς κύκλους καὶ ἀνθρώπους, ἐμπνέεται, ὀργανώνει τὸν ἐσωτερικὸ του κόσμο, ἀντικρύζει τὸν ἑαυτὸ του, ἀνακαλύπτει τὴν κλήση του, ἀφιερώνεται στὸν Θεό, διακονεῖ ὡς νεωκόρος στὴν Καπνικαρέα, ἐντάσσεται στὴν ἀδελφότητα θεολόγων «Η ΖΩΗ», ὑποτάσσεται, σὰν ἄλλος σπόρος... σαπίζει, ἐτοιμάζει τὴν καρποφορία του. Δυὸ χρόνια μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν ἅγιο Γέροντα Παῖσιο, προερχόμενον ἀπὸ τὸν τόπο ποὺ ὡς ἐπίσκοπος ἔμελλε μετὰ ἀπὸ χρόνια ὁ ἴδιος νὰ διακονήσει καὶ νὰ ἀναδείξει, τὴν Κόνιτσα, τὸν πρωτοσυναντάει στὸ Μεσολλόγι ὡς συστρατιώτης του στὶς διαβιβάσεις. Ἡ συνυπηρέτησή τους στὸν στρατὸ τῆς πατρίδος, προμηνύει τὴν μυστικὴ συνυπηρέτησή τους στὸ εὐζωνικὸ τάγμα τῆς Ἐκκλησίας.

¹ Παρουσίαση στὴν Αἴθουσα Τελετῶν τοῦ ΑΠΘ, Θεσσαλονίκη, 30.11.2014 καὶ στὴν Κόνιτσα, 14.12.2014 (20 ἐτῶν ἀπὸ τῆς κοιμήσεως τοῦ Μητροπολίτου Σεβαστιανοῦ).

Σε λίγα χρόνια, άφοϋ περιήλθε ως ιεροκήρυκας και πραγματικός ιεραπόστολος και πνευματικός δάσκαλος διάφορες πόλεις, τόν συναντούμε στα Γιάννενα να κρατάει στα χέρια του όλόκληρο τόν διψαμένο για λόγο και παράδειγμα έκει λαό. Ό λόγος του άπλός, πρακτικός, κατανοητός, έξαιρετικά ζεστός, καρδιακός και διεισδυτικός. Η χροιά τής φωνής του, ή χαρακτηριστική προφορά του, ή μοναδική έκφραστικότητα τοϋ προσώπου του, τó διαπεραστικό και πεντακάθαρο βλέμμα του συνόδευαν τόν λόγο του, ύπογραμμίζοντας τήν άληθινότητα τοϋ κομιζόμενου μηνύματός του. Έπειθε ό άνθρωπος όχι μόνον ότι ό,τι έλεγε τó πιστευε, αλλά κυρίως ότι αυτό που έλεγε ήταν άληθινό. Γι' αυτό και άπό νωρίς άγαπήθηκε. Χωρίς να προσπαθεί να στρογγυλεύει τόν λόγο του και να έπιτηδεύεται στή συμπεριφορά του, χωρίς να ίκανοποιεί έγwisμούς και μικρόνοιες, ζώντας με άνιδιοτέλεια και είλικρίνεια, έστω και άν άπό κάποιους κάποτε άμφισβητήθηκε, άναγνωρίσθηκε. Έλεγε ό π. Παΐσιος «*τοϋ Σεβαστιανού δέν πρέπει οϋτε μπορείς να τοϋ χαλάσεις χατίρι. Είναι τόσο καθάρός, όπως όταν τόν γέννησε ή μάνα του*».

Όλα αυτά τόν έκαναν να άγαπηθεί άπό τή νεότητα και να περάσει άπό τó άπαιτητικό της φίλτρο με ιδιαίτερη έπιτυχία. Είναι γνωστό ότι έκανε άνώτερο κατηχητικό σε 300 μαθητές λυκείου που τούς εϋρισκε στα σχολεία, σε γειτονίες, άπό φίλους και γνωστούς του. Αύτη ή έπικοινωνία με τά παιδιά ούσιαστικά διαμόρφωσε τήν προσωπικότητά του και τόν βοήθησε να διατηρήσει τόν νεανικό παλμό τής καρδιάς του μέχρι τó τέλος τής ζωής του. Είχε ένθουσιασμό, όρμη και πάθος για τή ζωή και τήν άλήθεια, έπινοητικότητα, άποφασιστικότητα, μεγαλύτερη άπό τά νέα παιδιά που τόν άκολουθοϋσαν.

Σεβόταν τήν έκκλησιαστική ιεραρχία και νοοτροπία όσο ίσως λίγοι, είχε όμως τέτοια σαφήνεια, δύναμη και έλευθερία στήν έκφρασή του, ώστε μπόρεσε να διατηρεί τή διαφορετικότητα τής πνευματικής φυσιογνωμίας του έντελώς άνεπηρέαστος. Δέν κατάφερε κανένας ιδεολογικός όδοστρωτήρας να τόν πατήσει και να τοϋ παραμορφώσει τή μοναδικότητα τοϋ προσώπου του.

Έκει στα Γιάννενα δέχθηκε τόν μεγαλύτερο αίφνιδιασμό τής ζωής του. Για πρώτη φορά ύποχρεώθηκε να κάνει αυτό που δέν ήθελε, αυτό που ποτέ δέν άποτέλεσε έπιδίωξη και όραμά του. Έξελέγη Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανής και Κονίτισης στα 45 χρόνια του. Έπρεπε να άφήσει τά Γιάννενα και να έξορισθεί στή φθίνουσα πληθυσμιακά αλλά μαρτυρική γή τής Κονίτισης. Άπό τήν πόλη με τó καινούργιο πανεπιστήμιο, στα χωριά με τά δημοτικά που τó ένα έμελλε να κλείνει μετά τó άλλο. Άπό τά παιδιά που τοϋ έδιναν ζωή στον γηρασμένο πληθυσμό που τήν άποχαιρετοϋσε. Άπό έναν λαό που κυνηγοϋσε τó μέλλον σε ένα ποιμνιο που άγωνιζόταν να μην ξεχάσει τó παρελθόν. Άπό έναν

κόσμο που διψούσε τον Χριστό και τον θησαυρό της Εκκλησίας, όπως αυτός του τον προσέφερε σε ένα ταλαιπωρημένο και ξεχασμένο κόσμο που δεν ήξερε να ελπίζει και δεν μπορούσε να θέλει.

Η αλήθεια είναι ότι αντέδρασε σε αυτή την απόφαση όσο ελάχιστοι. Ίσως από ταπείνωση και άρνηση του αξιώματος, ίσως από ανάγκη να συνεχίσει την ήδη μεσουρανούσα αποστολή του, ίσως από αγάπη στους ανθρώπους στους οποίους προσφέρθηκε ολόκληρος, ίσως από την ύποψια ότι πιθανόν αυτή η έκλογή να έκρυβε την πονηρή σκοπιμότητα μιάς μεθοδευμένης έξορας και διαγραφής του από το προσκήνιο της ζωής διακονίας. Πάντως αντέδρασε, εύγενώς αλλά σταθερά αρνήθηκε, παρακάλεσε για ανάκληση της απόφασεως, δεν βιάστηκε να συμβιβαστεί και να υποχωρήσει. Του ζητήθηκε υπακοή στην Εκκλησία και υποχώρησε. Εύτυχώς που έκανε το λάθος! Συνήθως το θέλημα του Θεού είναι το αντίθετο από το δικό μας.

Σύντομα τον συναντούμε στα χωριά της Κονίσης. Παντού και αδιάκοπα να περιτρέχει μονοπάτια, απόμακρους οίκισμούς, μικρά σχολεία, άδειες πλατείες, σκονισμένες εκκλησίες, να συναντά ανθρώπους, να γεμίζει με την πληθωρική παρουσία και τον πλούσιο λόγο του, να δίνει ξανά αγάπη, κίνηση, ζωή, χαρά και ελπίδα· να βρίσκει νέους, να τους εμπνέει, να φτιάχνει το σπίτι τους, οικότροφεία, να οργανώνει έκδηλώσεις, να χειροτονεί έξαιρετικού ήθους ιερείς, να ξαναχτυπούν οι καμπάνες. Αυτοί που σπάνια έβλεπαν άνθρωπο και περιοχές που δεν είχαν παππά αντίκρυσαν για πρώτη φορά δεσπότη. Όχι δεσπότη περιφρουρημένο στο ψεύτικο και κούφιο μεγαλείο του, όχι βουλιαγμένο στην υποτιθέμενη δόξα του νοσηρού έγωισμού του, όχι επισκέπτη που αγωνιζόταν να επιβεβαιώσει το κύρος του, αλλά πιστό κάτοικο της περιοχής τους, πατέρα και κοντινό αδελφό, όδηγο και συμπαραστάτη στην καθημερινότητά τους. Έκρυβε περισσότερα αποθέματα ζωής μέσα του από όσα όλα τα μέλη του ποιμνίου του μαζί. Έδωσε αναπνοές ζωής από την πρώτη στιγμή. Έδωσε τα πάντα. Δεν κράτησε για τον εαυτό του τίποτα.

Όμως δεν πρόσεξε. Υπερέβαλε τις δυνάμεις του. Δεν άντεξε το σώμα του, ο φυσικός εαυτός του. Τον λύγισε το φιλότιμο και η ευθύνη του. Γονάτισε. Έλειωσε. Για κάποια χρόνια άχρηστεύθηκε.

Τελικά η ψυχή του έδωσε ζωή στο σώμα και ξαναγεννήθηκε εκ της τέφρας της δοκιμασίας του. Επανεκάμψε. Ένας άλλος Σεβαστιανός, πιό δυνατός από τον προηγούμενο, πιό όρμητικός από τον παλιό, πολύ πιό νέος απ' ό,τι στην άλλοτε νεανική ηλικία του. Στο μεταξύ κατασκευάστηκε και έγκαιριάστηκε από τον τότε Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος Ιερώνυμο τον Α' ο Προσκυνηματικός ναός του Αγίου Κοσμά στην Κόνιτσα. Δεν είναι τόσο ότι όλα έγιναν πολύ όμορφα

καὶ γρήγορα, οὔτε ὅτι ἀποδείχθηκε ἡ δραστηριότητά του καὶ ἡ ἀνταπόκριση τῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ κόσμου. Εἶναι ὅτι δημιουργήθηκε ἕνας ἐμβληματικὸς ναὸς γιὰ νὰ στεγάσει τὸ ἀναγεννητικὸ κήρυγμα τοῦ σύγχρονου Πατροκοσμᾶ καὶ νὰ δώσει ἐλπίδα στὸν ἀναστεναγμὸ τοῦ φυλακισμένου ποιμνίου, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ βλέπει, γιὰ τὸ τοῦ σφράγισαν τὰ μάτια· μόνον λίγο μποροῦσε νὰ ἀκούει, γιὰ τὴ φωνὴ τοῦ Σεβαστιανοῦ ἦταν πολὺ δυνατὴ καὶ ἔφτανε μακριά· καὶ περισσότερο μποροῦσε νὰ φαντάζεται καὶ νὰ ὄνειρεύεται, γιὰ τὴ ψυχὴ καὶ ἡ πίστη του ἦταν ἀκόμη ζωντανές.

Ὁ ἀγώνας του γιὰ τὰ δικαιώματα καὶ τὴν ἐλευθερία τῆς Βορείου Ἡπείρου μετέφεραν τὴν Κόνιτσα ἀπὸ τὴν ἀφάνεια στὴν ἐπικαιρότητα καὶ ἀπὸ τὴν περιφέρειαν στὸ κέντρο τοῦ ἐνδιαφέροντος, συσπειρώνοντας ὅλον τὸν πνευματικὸν κόσμον τῆς πατρίδας μας γύρω ἀπὸ ἕνα θέμα εὐρείας ἐθνικῆς σημασίας, ἀναντίλεκτης ἀνθρωπιστικῆς σπουδαιότητος καὶ ἐμφανῶν πνευματικῶν προεκτάσεων.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἐξελέγη Μητροπολίτης, Ὑπέρτιμος καὶ Ἐξάρχος Βορείου Ἡπείρου, καθὼς ἡ ἀνοδὸς του στὸν Ἐπισκοπικὸ θρόνον τῆς Δρυϊνουπόλεως συνέπεσε μὲ τὴν συνταγματικὴ ἀπαγόρευση τῆς θρησκείας καὶ τῆς θείας λατρείας στὴν Ἀλβανία, καθιστώντας τὴν τὴν μοναδικὴ χώρα στὸν κόσμον ποὺ νομικὰ θέσπισε κάθε ἀναφορὰ στὸν Θεὸ ποινικὸ ἀδίκημα, ὑποσχέθηκε ἄνευ ὄρων ἀγώνα ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῶν σκλαβωμένων Βορειοηπειρωτῶν ἀδελφῶν μας. Ἀφοῦ ὀργάνωσε τὴ Μητρόπολή του, ἀφοῦ ἰσχυροποίησε τὴν ἐκκλησιαστικὴν βάση του, ἀφοῦ οἰκοδόμησε τὸ σῶμα τῶν πιστῶν συνεργατῶν του, ἀνέδειξε τὸ Βορειοηπειρωτικὸ ζήτημα στὴν πολιτικὴ σκηνὴ καὶ τὸ ἔκανε σημαίαν καὶ λάβαρον τοῦ πνευματικοῦ ἀγώνα του. Ἡ Κόνιτσα τῆς ἀφάνειας ἔγινε γνωστὴ σὲ ὅλον τὸν κόσμον.

Ἐδωσε μὲ ἐπιτυχίαν τὴν φιλοπατρίαν μὲ τὴν πίστη καὶ ἔδωσε στὸ ἐθνικὸν θέμα χριστιανικὴν διάστασιν. Τὸν πολέμησαν μὲ ὄπλα τῆ συκοφαντίας, τὴν παραπλάνησιν, τὴν ἀπειλὴν καὶ τοὺς ἐκφοβισμοὺς καὶ δὲν πτοήθηκε. Προσπάθησαν νὰ τὸν ξεγελάσουν, νὰ τὸν κολακεύσουν, νὰ τοῦ ὑποσχεθοῦν. Τὸν κατηγορήσαν ὡς ἀναρμόδιον. Δὲν τὰ κατάφεραν. Τὸν ἀποκάλεσαν ἐθνικιστὴν, φασίσταν καὶ πατριδοκάπηλον σὲ μέρες ποὺ ἡ ἀντεθνικὴ προπαγάνδα ἀπέκτησε θεσμικὴν πολιτικὴν κατοχύρωσιν. Ὁ ἄνθρωπος τῆς γενικευμένης ἀναγνώρισης στὴν κοινωνίαν τῶν Ἰωαννίνων ἀπέκτησε ἐχθροὺς μέσα στὴν Κόνιτσα καὶ ἀνάμεσα στὰ κατευθυνόμενα ἀπὸ σκοπιμότητες καὶ συμβιβασμοὺς ὄργανα τῶν βορειοηπειρωτῶν τῆς ἐλεύθερης πατρίδας, οἱ ὁποῖοι προτιμοῦσαν νὰ ξεχάσουν τοὺς σκλαβωμένους συγγενεῖς τους παρὰ νὰ ἀκούσουν τὸν ἀναστεναγμὸν τους ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Σεβαστιανοῦ. Ὅμως *«τόξον δυνατῶν ἠσθένησεν καὶ οἱ ἀσθενοῦντες περιεζώσαντο δύναμιν»*.

Ὁ ἥρεμος, πρᾶος καὶ ἀγνὸς ἡρωισμὸς καὶ ἡ τόλμη του ἐνέπνευσαν νέα παιδιά καὶ τὰ συσπείρωσαν κοντὰ του. Ἡ νεολαία του χωρὶς καμμία ἀμφιβολία ἢ ἀνόητη ὑπερβολὴ ἦταν ὄχι πολυάριθμη ἀλλὰ ἡ δυνατότερη νεολαία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Γιατὶ δὲν στηριζόταν στὴν ὀργὴ τοῦ ἀδικημένου οὔτε στὴν ἀγανάκτηση καὶ τὸν ἐγωισμό τοῦ φανατισμένου ποὺ φιλοδοξεὶ νὰ γίνῃ ἥρωας. Τὸ θεμέλιό της ἦταν καθαρὰ πνευματικὸ. Εἶχε πίστη στὸν Χριστό, ἀνιδιοτέλεια, πάθος γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ δίκαιο, ἀγάπη καὶ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν ξεχασμένο καὶ σκλαβωμένο. Ἡ ΣΦΕΒΑ δὲν κατέβηκε στὸν δρόμο γιὰ νὰ ἱκανοποιήσει κάποιες σκοπιμότητες ἢ νὰ προβάλλῃ τὸ φιλόδοξο ὄραμα ἐνὸς φαντασμένου Ἱεράρχη, οὔτε ἀργότερα ὁ ΠΑΣΥΒΑ ὀργάνωσε συνέδρια γιὰ νὰ βροῦν ἀντικείμενο ἐνασχόλησης κάποιιοι παροπλισμένοι ἐκπαιδευτικοί, στρατηγοὶ καὶ διπλωμάτες. Ὅλα γίνονταν γιὰ ἓναν ἱερὸ σκοπὸ· γιὰ νὰ ἀκουσθεῖ ἡ φιμωμένη φωνὴ τῶν βορειοηπειρωτῶν ἀδελφῶν μας καὶ νὰ ὁμολογηθεῖ στὸν ναρκωμένο κόσμο μας ἡ πίστη στὸν Χριστό. Ὁ Σεβαστιανὸς αὐτοανακηρύχθηκε πρέσβυς τῶν ἀδικημένων, ἐκπρόσωπος τῶν σκλαβωμένων, κραυγὴ τῶν προδωμένων, παρηγορία τῶν πονεμένων, ἀνύστακτος προστάτης τῶν διωκομένων καὶ μόνιμος πονοκέφαλος τῶν ἔνοχα συμβιβασμένων πολιτικῶν καὶ δῆθεν ἰσχυρῶν αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Πάντα πρᾶος καὶ δυναμικὸς μαζί. Ταπεινὸς καὶ σεμνὸς παρὰ τὴ δημόσια προβολὴ του, ἀκούραστος παρὰ τὴν ἀσθενικὴ φύση του, ἱεραποστολικὸς καὶ μοναχὸς ταυτόχρονα. Ἡ μυστικὴ κραυγὴ τῆς καρδιᾶς του πιὸ εὐλογη ἀπὸ τὸ χαρισματικὸ στόμα του. Ἕνας πονεμένος ἄρχοντας μὲ ἐκεῖνο τὸ ἔξυπνο χαμόγελο, ἄνθρωπος προσευχῆς καὶ ἀλάνθαστης σκέψης. Λεβέντης πραγματικὸς!

Μὲ τὰ ὑλικά εἶχε ἰδιάζουσα σχέση. Ἄνοιχτοχέρης, φιλόξενος, δοτικὸς στοὺς ἄλλους, ὀλοκληρωτικὰ αὐτοπροσφερόμενος. Καθόλου νοσηρὰ προστατευόμενος καὶ ἀσφαλιζόμενος. Ὁ ἴδιος ὀλιγαρκῆς, καὶ ὄχι μόνον. Φτωχὸς κατ' ἐπιλογὴν. Τὰ ροῦχα του πάντα στὸ ὄριο τῆς φθορᾶς. Ἀπὸ ἀρχιερατικά τὰ ἀναγκαῖα. Εἶχα τὴν εὐλογία, τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου του νὰ διανυκτερεύσω στὸ κελλί του. Κελλὶ ἀσκητῆ, οὔτε κἂν συνήθους μοναχοῦ. Μιὰ κουρελοῦ στὸ πάτωμα. Ἕνα κρεβάτι σιδερένιο νοσοκομειακὸ, παλαιοῦ τύπου μὲ σοῦστες, στρῶμα βαμβακερὸ, πατημένο, σκεπασμένο μὲ μιὰ ὑφαντὴ παλιὰ κουβέρτα. Μιὰ ξυλόσομπα κυλινδρική μαντεμένια. Λίγα ράφια μὲ τὰ ἀπαραίτητα βιβλία, Καινὴ Διαθήκη, Προσευχητᾶρι, Ὁρολόγιο κ.λπ. Κανὰ δυὸ εἰκόνες ἀπλές. Ἕνας μικρὸς σταυρὸς. Ἀπέναντι στὸν τοῖχο κρεμασμένα δυὸ ζωστικά παλιά, τὸ ἓνα ἐμφανῶς ξεθωριασμένο, καὶ ἓνα παντελόνι, τὸ ὁποῖο ὅταν ἀργότερα τὸ κληρονόμησα διαπίστωσα ὅτι ἦταν λειωμένο καὶ μπαλωμένο. Εἶχε ἤδη ἀρχίσει νὰ σχίζεται. Ἕνα δωμάτιο γεμᾶτο ἀλήθεια, χωρὶς κανένα βᾶρος ματαιότητος. Αὐτὸς ποὺ τοῦ ἐμπιστεύονταν ὁ κόσμος τὰ χρήματα καὶ τίς οἰκονομίες του, αὐτὸς ποὺ διαχειριζόταν ἑκατομμύρια δραχμές,

αὐτὸς ποὺ τὰιζε καὶ ἔντυνε χιλιάδες πεινασμένους, δὲν εἶχε οὔτε σκέψη νὰ κρατήσῃ κάτι γιὰ τὶς ὑποτιθέμενες ἀνάγκες του.

Στὶς μέρες του, ἡ Κόνιτσα εἶδε κόσμο ποὺ ποτὲ δὲν εἶχε φαντασθεῖ. Τὰ ξενοδοχεῖα τῆς γέμιζαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Σεβαστιανοῦ, τὰ μαγαζιά λειτουργοῦσαν χάρις σ' αὐτόν. Στὴν ἀξέχαστη κηδεῖα του περισσότεροι ἀπὸ 12.500 ἄνθρωποι ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς Ἑλληνικῆς γῆς καὶ ὄχι μόνον, ἔτρεξαν νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἀναγνώρισή τους στὸν ἥρωα καὶ πατέρα τους, στὸ πρότυπο καὶ παράδειγμά τους.

Πέρασαν εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τὴν ἀναχώρησή του, καὶ ἡ ζωὴ του δὲν μπορεῖ νὰ διαγραφεῖ ἀπὸ τὴν ὀθόνη τῶν ἀναμνήσεών μας. Γεγονότα, περιστατικά, συζητήσεις, λόγια, ἐντυπώσεις ἔρχονται καὶ ἐπανερχονται ἐνισχυμένα μέσα μας. Ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὴ σύγχρονη πραγματικότητα, ζώντας μιὰ ὑπουλη πνευματικὴ ὑποδούλωση κάτω ἀπὸ ἐξαιρετικὰ ἀπειλητικὲς συνθήκες γιὰ τὴν ὑπόσταση τοῦ ἔθνους μας, ψάχνοντας ἀπεγνωσμένα κι ἐμεῖς γιὰ τὴν παρηγοριὰ μιᾶς ἀνάλογης προφητικῆς παρουσίας στὶς μέρες μας, διαπιστώνουμε ὅτι οἱ μεγάλοι εἶναι σπάνιοι καὶ ἀδιάδοχοι, καὶ ὅτι τέτοιοι δὲν γεννιῶνται ἀπὸ μόνοι τους, ἀλλὰ ὁ Θεὸς τοὺς δίνει ὅποτε καὶ σὲ ὅποιους Ἐκεῖνος κρίνει. Ὡστόσο, ἐμεῖς πρὶν καταρρεύσουμε ἀπὸ ἀπογοήτευση γιὰ τὴ σημερινή μας παρακμὴ, κρατιόμαστε πάνω στὸν ἀντίλαλο τῆς δυνατῆς φωνῆς του στὸ Μαυρόπουλο καὶ στὴν κοιλάδα τοῦ Δρίνου ποταμοῦ κάθε Πάσχα: *«Κουράγιο, ἀδελφοί μας Βορειοηπειῶτες, μὴν ἀποκάμνετε! Δὲν εἴσθε μόνοι. Κοντὰ σας εἶναι ὁ Νικητὴς τοῦ Θανάτου, ὁ Ἀναστάς Κύριος. Αὐτὸς πιστεύομεν ἀκραδάντως, σύντομα θὰ δώσει καὶ τὴν ἰδικὴν σας ἀνάστασιν, τὴν ἀνάστασιν τῆς Βορείου Ἡπείρου. Καὶ ὅλοι μαζί ἐν ἀγαλλιάσει θὰ ψάλλομε τὸν νικητήριο παιᾶνα: Χριστὸς Ἀνέστη καὶ ἡ Βόρειος Ἡπειρος Ἀνέστη!»*.

Κι ἐμεῖς, ὅσοι κρατᾶμε τὴν πίστη, τὴν ὁμολογία καὶ τὴν προσευχή μας, δὲν ἀποκάμνουμε, γιὰτὶ πιστεύουμε ὅτι ὁ Σεβαστιανὸς ζεῖ. Μόνο ποὺ ἐμεῖς ζώντας στὰ ἐλληνοχώρια τῆς γήινης σκλαβιάς μας, μὲ σβησμένα τὰ φῶτα τῶν πνευματικῶν πόθων μας, σὰν ἄλλοι φοβισμένοι βορειοηπειῶτες, ἀκοῦμε ἀπὸ τὸ Μαυρόπουλο τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καθὼς αὐτὸς γιορτάζει τὸ αἰώνιο Πάσχα στὶς κορυφές της, στεντόρια τὴ φωνὴ του νὰ ἀντηχεῖ στὰ αὐτιά μας παρηλλαγμένη: «Κουράγιο περιλειπόμενοι, ἀδελφοί μου, ὅσοι κρατιέστε στὴν πίστη στὸ Χριστὸ καὶ στὴν ἀγάπη στὴν Ἑλλάδα, μὴν ἀποκάμετε μὲ ὅσα βλέπετε. Δὲν εἴσθε μόνοι. Κοντὰ σας εἶναι ὁ Νικητὴς τοῦ Θανάτου, ὁ Ἀναστάς Κύριος. Σύντομα θὰ περάσει ὁ πνευματικὸς διωγμὸς καὶ ὅλοι μαζί ἐν ἀγαλλιάσει θὰ ψάλλομε τὸν νικητήριο παιᾶνα: Χριστὸς Ἀνέστη καὶ ἡ Ἑλλάδα μας κι ὁ κόσμος μας Ἀνέστη!».